

Traduzione provvisoria del programma al SUPERCONGRESSO 2002
(ancora da rivedere)

SZUPERKONGRESSZUS 2002 - Palaghiaccio (Marino) 25 maggio 2002

SUPERCONGRESSO 2002

Egy életed van, éld le jól!

INGRESSO

Dalla platea e dagli spalti gruppi di ragazzi con skate, roller, biciclette, al ritmo di una musica, si dirigono verso il palco, si incontrano, si salutano. Alcuni si esibiscono in brevi saggi di sport, gioco, danza.

Chiara B.: *(olaszul)* Sziasztok! Nagy-nagy üdvözet mindannyiatoknak, akik itt vagytok a Jégcsarnokban!

Anselm Khursheed Pakisztánból: *(angolul)* Welcome! At last we are all here, Ready to start. *(Isten hozott titeket! Végre itt vagyunk, és készenállunk, hogy elkezdjük!)*

Marie (Svájc): *(franciául)* On souhaite la bienvenue à tout le monde! Finalment on y est arrivé! *(Mindenkit üdvözlünk. Végre itt vagyunk!)*

Lucia (Argentína): *(spanyolul)* ¡Que alegría de verlos a todos! ¡Finalmente estamos todos juntos aqui! *(Micsoda öröm látni titeket! Végre itt vagyunk együtt mindannyian!)*

Gen 3 fiú Afrikából: *(swahili)* Hamjamboni wote! Mwishowe tuku hapa pamonja kama waongozi katika mwaliko huu wetu waajabu. *(Sziasztok! Végre együtt vagyunk, a nagy találkozónk főszereplőiként!)*

Davide T.: *(olaszul)* Óriási üdvözet azoknak is, akik múholdas, vagy internet összeköttetésen keresztül követnek minket a világ sok országában!

Break dance: a mai gyerekek világa: a zene, sport, iskola, barátság (Ausztria)

(Mindannyian a közönség felé fordulnak és ezt kiáltják: “Are you ready?”. A közönség válaszol: “Igen!”)

Szignál: *(a képernyőn, egy lüktető zenére):*

SZUPERKONGRESSZUS 2002 – GYEREKEK AZ EGYSÉGÉRT

PRIMO DIALOGO “MURETTO”
(6 microfoni cuffia)

Maria: (*fischiettando o canticchiando*) “...Egy életed van”. Erre még nem is gondoltam.

Giulia: Mit beszélsz?

Maria: Gondoljátok el... itt ülünk minden nap ezen a betonon, és a megszokott dolgokat tesszük... Soha nem gondoltatok rá, hogy valami többet tegyetek?

Valerio, Davide T., Mario (*con un gesto della mano*) Ahhh!!!

Aurelio: De miért? Nekem ott van a röplabda, a barátaim...

Maria: Igen, és aztán?

Aurelio: Aztán az együttes, szereztünk egy darabot... (*fischia e batte il cinque con Davide T.*) azzal sokra vihetjük!

Giulia: Tudod, mit mondok neked? Te tényleg a fellegekben jársz! Én is úgy gondolkodtam, mint te, de nem ülök többé a csillagokon, sőt itt ülök ezen a betonon...

Davide De M.: Óh, Giulia, beszélj magadnak! Én annyira fel vagyok töltődve, hogy egy kézzel is fenn tudnám tartani a világot!

Lucia: Szép kis világot tartanál a kezében!

Aurelio: Végül is igaza van, tényleg sok probléma van ezen a világon.

Lucia: Igen, ez tényleg így van. Argentína utcáin, ott ahol lakom, láttam, hogy az emberek mindent elloptak a boltokból, nincs munkájuk, se házuk, se pénzük. Túl nagy különbség van a gazdagok és szegények között. Amikor belegondolok, elfog a pánik. Fiúk, képesek leszünk egy igazabb világot teremteni?

Nicolas: Ha már az igazságnál tartunk, Chilében is sok gyerek koldul az utcákon, és a szemétből szedik ki az ennivalót. Mit tehetünk mi?

Maria: Igaza van Nicolasnak és Luciának! Talán nem is vagyunk tudatában, hogy sok gyerek a világ több részén sokkal nagyobb problémákkal küzd, mint mi. Mi pedig mindig és csakis itt vagyunk ezen a betonon! Fiúk, szerintem hiányzik valami ebből az életből!

Davide De M.: Igen, de mi?

Maria: Kell, hogy létezzen valami olyan, ami tényleg boldoggá tesz engem!

**'Input' sullo schermo – brano recitato:
«AZ EMBER SORSA A SZERETET»**

Sullo schermo una mano scrive un pensiero di Chiara su Dio Amore. Musica. Poi un ragazzo si alza dal muretto e, voltandosi verso lo schermo, legge in piedi questo pensiero:

Davide De M.:

«Nézz körül: a világban minden elmúlik és azonnal elérkezik az este. De ne keseredj el! A szívedben van egy végtelen és halhatatlan vágy. Létezik, akit keresel: Isten, aki Szeretet!

Figyeld az időt, mely elszalad. Hallgasd szíved verését, mely szüntelenül a Szeretetre hív meg. Szeress! Az ember sorsa a Szeretet!».

MÁRTA TAPASZTALATA (16 é – Milano – 1'15")

Nekem is hosszú időbe tellett, amíg megértettem, hogy mi adhatja meg az igazi boldogságot. Mígnem egy napon, egy olyan találkozáson, mint ez is itt, teljesen megdöbbenett azoknak a gyerekeknek az öröme, akik meghívtak. Javaslatuk, hogy szeressünk mindenkit, megváltoztatta az életemet.

Otthon elkezdtem mosogatni, dühöngés nélkül. És az iskolában is mindenkit elfogadtam.

Azt gondoltam magamban: „Ha Isten szeret engem, szeret mindenkit, a nem hívőt is, és a más vallásút is”. Az a gondolat támadt bennem, hogy ismerjem meg az egyik muzulmán barátom szokásait, hagyományait, és közben felfedeztem, hogy az egy Istenben való hit köt össze minket. Vagy odamentem az egyik osztálytársamhoz, aki sírt, mert rosszul sikerült a dolgozata, bár korábban nem voltunk igazán jóban.

Rájöttem, hogy elég kis lépésekkel kezdeni, és megtaláljuk az utat a boldogsághoz.

Azóta megváltozott a sportolási viselkedésem is. Egyik nap a röplabda meccsen rosszul adtam át a labdát, és a csapattársam megharagudott. Rámosolyogtam, és azt mondtam: „Igazad van! Újra próbálom!” Ez alkalommal jól sikerült és megnyertük a meccset.

NICK TAPASZTALATA (13 é. – Hollandia – 1'10'')

Én viszont mindig is nagyon kedveltem a szabadságot, ami azt jelentette, hogy azt csinálom, ami nekem tetszik. Nick vagyok, és Hollandiából jöttem.

Gördeszka rajongó vagyok, és a nyári szünetben az egész napot a pályán töltöttem.

A gördeszkás barátaim egy idő után két csapatra oszlottak, és elkezdtek csúnyán beszélni egymásról. Így egy olyan csoportban találtam magam, ahol a légkör nagyon megváltozott. Elkezdtek inni és kábítószerezni.

Némelyikül annyit ivott, hogy nem tudott megállni a deszkán. Mások, szintén részegen, mindenkivel csak veszekedtek. Én még nem kezdtem el inni, de azt hiszem, nem bírtam volna ki sokáig.

Egyik nap az történt, hogy az egyik fiúnak az anyukája, aki rájött a helyzetre, eljött hozzánk, hogy beszéljen az anyukámmal.

Amint beszélgettek, bezárkóztam a szobámban. Akkor jöttem rá, hogy nagyon rossz útra léptem, és ha így folytatom, akkor rosszul fogom végezni. Két út állt előttem, és választanom kellett: vagy ezeket a fiúkat követem, vagy pedig azt a másik barátot, Istent, akit az egységért élő gyerekeken keresztül ismertem meg. És az utóbbinál döntöttem: otthagytam az előző környezetet. A gördeszka megmaradt legkedvesebb hobbyimnak, de most már nem hagyom, hogy befolyásoljanak, és teljesen szabadnak érzem magam.

OLGA TANÚSÁGTÉTELE (Hong Kong – 1'15'')

Olga vagyok és mivel Hongkongban, a gazdag kínai nagyvárosban élek, mindig is egy fogyasztói társadalom vett körül, ahol a gyerekek csak a tanulásnak és a szórakozásnak élnek, a felnőttek pedig csak a pénznek.

Egyedüli gyerek vagyok, és a szüleim, akik egész nap dolgoztak, 6 éves koromtól napközibe adtak, és csak este mentem haza onnan. Az anyukám későn jött haza, az apukámmal pedig a beszélgetés nélkül a TV előtt vacsoráztunk. Meg voltam keresztelkedve, de Isten távol állt az életemtől.

A három éves unokahúgom halála sok kétséget támasztott bennem: „Mi értelme van az életnek – kérdeztem magamtól – ha egy nap mindegyikünknek meg kell halnia?”

Boldogtalan voltam, és lázadni kezdtem minden ellen. Nem tanultam, és mert megbuktattak, ott akartam hagyni az iskolát. Nem érdekelt semmi. Mindenki aggódott miattam.

Ebben az időszakban történt, hogy megismertem a gyerekeket az egységért, akik segítettek, hogy visszatáljam az életörömet.

Az a tudat, hogy létezik egy Isten, aki az Atyánk, és úgy szeret minket, ahogy vagyunk, nagy lendületet adott, hogy én is szeressem a többieket. Elkezdtem beszélni a szüleimmel, meghallgattam a tanácsaikat, és megpróbáltam melegséget vinni az otthoni kapcsolatainkba. Az élet új fényt kapott, Jézust pedig a legnagyobb barátomnak fedeztem fel.

RAFAEL DORNELLES TANÚSÁGTÉTELE (BRAZÍLIA – 1'30")

Az iskolában, ahová járok, sok gyerek csak önmagára gondol, és nem veszik észre a többieket. Még egy "Szia"-t is nehéz egymásnak kimondani. Nagyon sokat szenvedtem emiatt, és nem tudtam, mit tegyek.

Amikor aztán megpróbáltam megtenni az első lépést, barátokat is szereztem. Főképp egy fiúval ismerkedtem meg, aki nagyon szomorúnak tűnt. Mindig magába zárkózott, és nem akart senkivel beszélni.

Elkezdtem érdeklődni iránta, és éreztettem vele, hogy nekem fontos a barátsága. Egy hosszú beszélgetés után bizalmasan elmondta, hogy elveszítette a reményt: mindene megvan, de mégis megelégedve az élettel. Mivel nagyon értelmes, a könyvekben kereste az igazságot. És feltette magában a kérdést, hogy hogyan lehet Istenben hinni, amikor ilyen sok szenvedés létezik. Mivel nem találta a választ, még az is megfordult a fejében, hogy öngyilkosságot követ el.

Biztosítottam, hogy számíthat rám. Aztán telefonáltam a társaimnak, és hívtam őket is, hogy legyenek közel hozzá. Megegyeztünk, hogy néhány tananyagban kérjük a segítségét, hogy hasznosnak érezze magát. Ezeknek a kapcsolatoknak köszönhetően kezdett jobban lenni.

Gyakran kérdéseket tett fel nekem a hittel kapcsolatban. Így történt, hogy egyszer meghívtam őt a gyerekek az egységért egyik találkozójára. A találkozó végén azt mondta: "Most látlak titeket először, de egyetlen szóban megadtátok a választ arra, amit keresek: Isten a szeretet, és amikor szeretjük Őt, akkor ott van bennünk".

Aztán elment gyónni, és hosszú idő után ismét elkezdett misére járni. Azt mondta nekem: "Te és a barátaid megmentettétek az életemet".

SECONDO DIALOGO „MURETTO”

(4 microfoni cuffia)

Maria: Akkor hát, Isten mindig jelen van, és Szeretet!

Valerio: Szerinted tényleg mindig Szeretet?

Maria: Úgy tűnik igen... legalábbis azt hiszem!

Valerio: De gondolj arra, amikor szenvedsz, amikor legyőzhetetlennek tűnő fájdalmak érnek, amikor úgy érzed, hogy minden és mindenki elhagy... Ő ott is ott van?

Chiara B.: Gondolom, igen! Ha Ő mindig közel van hozzánk, akkor közel van a nehézségeink közepette is.

Valerio: Igen, igen... Akkor meg miért történnek szerencsétlenségek, háborúk és szenvedések...?

Maria: Nahát, pont ezt kérdezem én is!

KOREOGRÁFIA: “MIÉRT” (TORINO – 40 SZEMÉLY)

Két csoportra oszlanak, és a fájdalomnak azt a négy képét jelenítik meg, melyek a mai gyerekeket leginkább érintik. A képernyőn egyszínű, lassított képek jelennek meg, és ezek illusztrálnak minden jelenetet.

Kirekesztettség és magány: *valaki be akar lépni a körbe, de nem fogadják be, eltaszítják.*

Kizsákmányolás: *összekötött kezű alakok, akiket elnyom a kevesek hatalma*

Drog, kábítószer: *hálóba foglyul ejtett alakok hadonásznak. Megpróbálnak másokat odacsalogatni. Nyitott kezekkel segítséget kérnek.*

Betegség-halál: *egy alak kifejezi a fájdalmat. Beborított arccal egy hálót vonzol, amivel mindent betakar. A háló alatt a halál romjai maradnak.*

Ének: «Tra le mie braccia»

Coreografia riprende

A fájdalom átalakul. A romokból újjászületik az élet. A jelenet résztvevői életre kelnek és találkoznak egymással.

'INPUT' SULLO SCHERMO – BRANO RECITATO:

«Nézd őt, aki kiált»

Sullo schermo una mano scrive un pensiero di Chiara su Gesù Abbandonato. Un ragazzo si alza dal muretto e, voltandosi verso lo schermo, legge in piedi questo pensiero.

“Nézd Őt, a keresztre feszítettet, aki így kiált: ‘Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?’. Ebben áll egy Isten szeretete. Ennél többet nem adhatott volna. Ő az én Ideálom. És amikor a kisebb vagy nagyobb fájdalom kopogtat a szíveden, próbáld átölelni őt, és benne megtalálod az életet”.

Gruppo coreografia esce dopo la lettura del pensiero di Chiara.

JAIME ÉS ISIMEI TANÚSÁGTÉTELE (EI Salvador)**Jaime:**

Országunkat tavaly két nagyon erős földrengés sújtotta, és egy földcsuszamlás Las Colinas városban nagyon sok házat betemetett. Több mint 2000-en veszítették életüket.

Az elején nem is vettem igazán tudomásul, hogy mi történt, láttam a romokban heverő várost és az embereket, akik sírtak, vagy a romok között kerestek. Nem volt se villanyunk, se vizünk, és a telefonok sem működtek. Az én családban mindannyian jól voltunk, de a házunk, és a pékségünk megrongálódott. Azt kérdeztem magamtól: „Miért van mindez?” De ahogy együtt imádkoztunk az áldozatokért, az volt az érzésem, mintha Jézus átölelne: bízunk kellett benne, folytatni a szeretetben, és ő nem hagyott minket magunkra. Kis idő elteltével, az érkező segítségnek köszönhetően, melyeket közületek is sokan küldtek, mi is, mint más családok, új házba tudtunk költözni. Mostanra már a pékségünket is helyreállítottuk.

Dinora:

Különböző helyeken segítettünk az elsősegélynyújtásban, orvosi ellátást biztosítottunk, élelmet osztottunk szét, vagy a romok közötti kerestünk. Egyik nap azt láttuk, ahogy egy családot emeltek ki a romok közül: az apát, anyát és a két gyereket, akik két napja voltak a romok alatt, de még éltek.

Élelmiszereket, ruhákat, takarókat, vizet szereztünk, és az elszigetelt területekre juttattuk. Voltak olyan kétségbeesett emberek, akik veszekedtek az élelem megosztásában. Éreztük, hogy még inkább szeretnünk kell azzal, hogy mindent adunk, amink csak van: egy mosolyt, egy vigasztaló szót, meghallgatást, és ez sokat jelentett számukra.

A világon sokakkal megosztottuk ezt a fájdalmat, ami sok erőt adott nekünk, és megtapasztaltatta velünk, hogy valóban egyetlen család vagyunk.

FRANCISCO ÉS NILSON (Porto Alegre – Brasile – 2')**Francisco:**

Francisco vagyok, és néhány hónappal ezelőtt egy súlyos fertőzés következtében kórházba kerültem. A mentőautóban az apukámat nyugtattam: derűs voltam. Miért aggódnék, amikor az enyémnél sokkal nagyobb bajok is történnek a világban? Amikor a kórházba értem, a helyzet nagyon súlyosnak bizonyult. Az intenzív osztályra vittek, ahol több napig kómában voltam.

Nilson:

Amikor megtudtam, hogy Francisco rosszul van, rohantam a kórházba, ahol az apukája azt mondta: "Ti, akik a barátai vagytok, sokat segíthettek neki". Amikor hazamentem, egyetlen dolgot tudtam tenni érte: imádkozni. De nem egyedül, hanem a többiekkel közösen. Ezért írtunk egy e-mailt a gyerekek az egységért minden tagjának: "Francesco állapota kétségbeejtő: kérjük a gyógyulását". A hír rövid időn belül eljutott az egész világra, és egy imalánc indult el. A legkülönbözőbb helyekről érkeztek válaszüzenetek, melyeket rendszeresen elolvastunk Francesconak. Éjjel-nappal váltottuk egymást a szüleivel a kórterem előtt. 11 nap múltán láttuk, ahogy lassan-lassan kikerül a kómából.

Francisco:

Nem sokra emlékszem azokból a pillanatokból. Amikor felébredtem, se megmozdulni, sem pedig beszélni nem tudtam.

Kértem az anyukámat, hogy hozzon egy keresztet az ágyamhoz közel: Jézus is szenvedett, de nem csüggedt el. Lassan-lassan egy kapcsolat született meg velem, és amikor még arra se volt erőm, hogy imádkozzam, elég volt egy tekintet, hogy mindent rábízjak. Egyedül csak annyit tudtam tenni, hogy mosolyogjak. Örömmel fogadtam a látogatóimat, az orvosokat és az ápolókat. Próbáltam nem mutatni a családom előtt a fájdalmat, hogy ne aggódjanak. Ezzel teljesen úgy kapcsolatot fedeztem fel Máriával. Mindig ott éreztem őt magam mellett. Ahogy látjátok, most már, mindannyiatok imájának köszönhetően, teljesen felépültem.

ROSE ANGELA TAPASZTALATA (Nairobi – Kenya – 1'50")

Rose Angela vagyok Kenyából. Én is megismertem a fájdalmat, de ugyanakkor Isten szeretetét is.

Nem olyan régen, miközben játszottunk, egy fiú megsebezte a nővérem lábát. Amikor kértem, hogy hagyja abba, akkor ő mérgesen felém hajította a botot, és a szálkák véletlenül megsértették a szememet.

A kórházban három napot kellett várnom a műtétre. Nagyon sokat szenvedtem. Nem akartam, hogy problémát jelentsek a családomnak, és azt kérdeztem magamban: "Miért épp velem történt?"

Az első műtét után megvakultam. A második műtét fájdalmasabb volt. Egy gyógyszer miatt mindennap lebénultam egy órára. Félttem, hogy nem tudok többé járni.

Ennek ellenére, akkor is, ha a körülöttem lévőök nehezteltek erre a fiúra, én éreztem, hogy meg kell bocsátanom neki, és a családomat is segíteni ebben. Attól kezdve új bizalom volt bennem Isten iránt, és tőle kértem bátorságot az előrehaladáshoz.

Amikor az orvosok megmondták, hogy az egyik szememre nem fogok látni többé, mindenki azt várta, hogy sírok. "Miért szomorkodjak olyan valami miatt, ami nem az enyém? – magyaráztam nekik. Hálát adok Istennek, hogy két szemet adott, és csak az egyiket veszítettem el".

Tavaly, amikor Olaszországba utaztam, megtudtam, hogy egy átültetés segítségével ismét visszanyerhetem a látásomat. Olyan műtétről volt szó, ami nagyon sokba került, és nem tudtam volna kifizetni, de mégis lehetségessé vált, mert sokan segítettek az országból és Olaszországból azok, akik hasonlóképpen élnek, mint mi.

A műtét jól sikerült, és most már látok.

TERZO DIALOGO “MURETTO”

(5 microfoni cuffia)

Valerio: Megvan tehát a módja annak, hogy a fájdalmat át tudjuk változtatni, hogy mindig boldogok legyünk, még a nehézségek ellenére is!

Aurelio: Dehát ez óriási dolog! A lehető legtöbb embernek el kell ezt mondanunk!

Giulia: Gondold el, milyen jó lenne, ha mindenki megtapasztalná, ahogy ez sokunkkal meg is történt.

Davide T.: Fiúk, fiúk, kezdem meggyőzni magam, hogy ez az egyedüli megoldás arra, hogy mindig a lehető legjobb módon éljünk!

Chiara B. e Maria: Túlságosan is igaz!

Chiara B.: És aztán gondoljátok el, hogy amit felfedeztünk, azt mindig élhetjük, bármit is teszünk. Mi is, innen, ettől a betonfaltól messzire juthatunk.

CI PRESENTIAMO con immagini
(4 microfoni 'gelato')

Centro palco

Davide T.:

Az egész világról érkezünk ide, és az az életstílus ragadott magával minket, mely Trentóban, Észak-Olaszországban született 50 évvel ezelőtt. Chiara Lubich, és az első társnői pontosan onnan indultak ki. Olyan idősök voltak, mint mi, és egyetlen vágy égett a szívükben: hogy valami nagy dologért éljenek.

Serena:

Egy napon, az Evangélium olvasása közben különös vonzást gyakorol rájuk Jézusnak az Atyához intézett imája: "Legyenek mindnyájan egy". Az egység Istennek az emberiségről alkotott terve. Íme, ezért az Ideálért érdemes feltenni az életünket, az egyetlen életünket.

Aurelio:

Az egység ideálja 182 országba jutott el, és különböző bőrszínű, kultúrájú és vallású embereket fogad be. Hozzájárulás ez az ökumenikus párbeszédhez is.

INTERVISTA AGLI ULTIMI CONFINI DELLA TERRA

Dal murettoRita:

Ha a földgömbön rámutatunk egy pontra, biztos, hogy ott is találunk valakit, aki már úgy él, mint mi, például az északi sarkkörön, ahonnan Elisa jön, aki most itt van velünk. Mesélj nekünk valamit.

Elisa (Grönland):

Sziasztok! Óriási üdvözetet hozok nektek Grönlandból, az ősi inuitik földről. Így hívják népünket! Országom nagyon nagy. Grönlandban az év folyamán, hosszú hónapokon át tart a tél. Felszínének legnagyobb részét állandó jégmező borítja, mi pedig csak a partján lakunk.

Nem léteznek utak, hogy átmenjünk egyik városból a másikba: hajót, helikoptert, vagy repülőt használunk.

Kezdetben egyedül voltam, de most már van néhány barátom, akik az egyesült világ építéséért akarnak élni.

Tommaso:

..... Szingapúrból érkezik. Olyan város ez, ahol különféle vallások és kultúrák találkoznak össze, igaz?

Gen 3 m. della Malesia:

Igen, ha a szingapúri tájat nézzük, akkor láthatjuk a mecsetek minaretjeit, a hindu templomok szobrait, a keresztény templomok tornyait, és a kínai templomok tipikus szerkezetét. Ennek a sok vallásnak a jelenléte - a gyerekek az egységért mozgalmon belül is - nem jelent akadályt az egyesült világ felé, sőt, már egyetlen családnak érezzük magunkat. Kölcsönös szeretetünkkel mindenkinek megmutatjuk, hogy az egység lehetséges.

Rita:

És te honnan jössz?

Una gen 3 (Új-Kaledónia):

Futunáról, a Csendes-óceánban található kicsi és nagyon szép szigetről.

Azt, hogy ma itt vagyunk, nektek köszönhetjük és ezerféle kezdeményezéseiteknek, melyek lehetővé tették, hogy kifizessük útiköltségünket.

A szigeteinken nem minden gyereknek van lehetősége a tanulásra. Kunyhókban laknak, nagyon szegényes körülmények között, villany nélkül. A családok igen népesek, és sokan otthagyják az iskolát.

Noumeában, Új-Kaledónia fővárosában már egy ideje rendelkezésünkre áll egy ház, ahol egy kis csoport lakhat közülünk. Úgy élünk ott, mint egy család. Megvan a lehetőségünk, hogy rendszeresen járjunk iskolába, és van időnk a tanulásra, így nagyon jó eredményeket érünk el.

Tommaso:

Szia....! Te a Réunionból érkezel. De hol található ez tulajdonképpen?

Un ragazzo (Réunion):

(da caratterizzare di più)

A Réunion az Indiai-óceán vulkánikus szigete, és Madagaszkár dél-keleti részén, Afrika dél-keleti partján fekszik. Éghajlata trópusi és jellegzetes termése a cukornád. Lakóinak nagy része katolikus, de vannak hinduk és muzulmánok is. Néhányan megismertük a gyerekeket az egységért, most pedig megpróbáljuk életre váltani az Evangéliumot. A Szuperkongresszusra 4-en tudtunk eljönni.

Chiara:

Egy új nép született ezzel, melyhez mi, "Gyerekek az egységért" is tartozunk. *Különböző bőrszínű, kultúrájú, különféle nyelvű, és vallású gyerekek vagyunk, és azért akarunk élni, hogy valóban az egyesült világ valósuljon meg.*

Presentazione delle testimonianze
(2 microfoni 'gelato')

Centro palco

Aurelio:

A föld legkülönbözőbb országaiból jövünk, mégis ugyanaz az élet köt össze bennünket: az Evangélium, amit minden nap megpróbálunk életre váltani. Jézus szavaiban: „Szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket”, megtaláljuk az utat ahhoz, hogy minden helyzettel szembe tudjunk nézni.

Chiara B.:

A szeretet, amit élni akarunk, nem érzélgősség, hanem jól meghatározott jellemzői vannak. Azt kéri, hogy mindenkit szeressünk, megkülönböztetés nélkül. Elsőként szeressünk, anélkül, hogy elvárnánk, hogy a másik tegye meg az első lépést.

Aurelio:

Konkrét szeretet ez: tettekről van itt szó, és nem szavakról. És még az ellenség szeretetét is kéri.

Chiara B.:

Az ilyen szeretet előidézi a másik válaszát is, és ezzel kölcsönössé válik. Egy igazi művészet ez, a "szeretet művészete", amit mindannyian megtanulhatunk, nap mint nap újratekve.

TESTIMONIANZA DI (Corea m. – 1'20")

Dalla platea (?)**Davide:**

..... te Koreából jössz. Te is megpróbáltál így élni, igaz? Meséld, hogy sikerült?

... (Korea):

Egy apró eset történt velem, de hasznomra vált. Nagyon szeretem a számítógépes játékokat, elsősorban a focis játékot, amiben kiváló vagyok.

Egyik nap részt vettem egy Internetes versenyen. Meg akartam nyerni, de nem volt könnyű: ezrek vettek részt benne az egész országból.

Újév lévén néhány rokon eljött hozzánk, közöttük egy kisleány is, aki nagyon eleven és nagyon kíváncsi volt. Ugrált mindenütt, és azzal szórakozott, hogy a számítógép billentyűit nyomkodta. Egy döntő meccset kellett volna lejátszanom, de nem akart kimenni a szobámból. Akkor megkértem, hogy maradjon nyugodtan, én pedig elkezdtem. Amikor már majdnem megnyertem, kihúzta a vezetékét a konnektorból, és a számítógép kikapcsolt! Meg se tudtam szólalni, de annak ellenére, hogy mérges voltam, mert egy fontos alkalmat veszítettem el, megpróbáltam lenyugodni. Ő pedig ijedten nézett rám: rájött, hogy rosszat csinált. Hogy megnyugtassam, rámosolyogtam, és odaajándékoztam neki egy labdát. Ettől ő is rögtön felvidult.

A versenyben az első tíz között voltam, de a történetek után az 50. lettem. Bár veszítettem, de ugyanúgy boldog voltam, mert sokkal értékesebb dolgot nyertem meg: a barátságot a kis barátommal.

TESTIMONIANZA DI Heloisa Pellegrini (16 A. – BRASILE – 1'45'')

Al muretto

Davide:

Heloisa, viszont, aki Brazíliából jön, nagyon nehéz helyzetet él a családjában. Mondanál nekünk valamit erről?

Heloisa:

Igen, 12 éves voltam, amikor a szüleim elváltak, és sokat szenvedtem emiatt. De a legjobban az fáj, hogy nem tudom megbocsátani az apukámnak, amiért ott hagyott minket és egy másik családot alapított.

Kezdetben, amikor telefonált, nem akartam válaszolni. De Jézusnak az a meghívása az Evangéliumban, hogy "bocsássunk meg ellenségeinknek", nem hagyott békén. Kértem Jézustól, hogy meg tudjam tenni ezt a lépést.

A kereszten Ő is azt érezte, hogy Atyja elhagyja, de tovább szeretett. Nekem is ugyanígy kellett tennem. És sokat segítettek azok a lányok, akik hisznek ebben. Ahogy közeledett az apák napja, láttam, ahogy az osztálytársaim az ajándékokat készítik. Elérkezett az alkalom, amikor megmutathattam az apukámnak, hogy megbocsátok neki.

Amikor megkapta az ajándékot, meghatódott, és azt mondta, hogy számára a gyerekei voltak a legfontosabbak. Attól kezdve megváltozott a kapcsolatunk: mintha a szívem kapuja ismét kinyílt volna felé.

Egyszer, amikor telefonon beszélgettünk, elmondta, hogy nagyon egyedül érzi magát. Kihasználta az alkalmat, hogy mélyebben beszélgessek vele arról, hogy felfedeztem Istent, aki mindenkit végtelenül szeret. Derűsen köszönt el tőlem, és biztosított róla, hogy majd meglátogat, hogy még beszélni tudjunk erről.

Nem könnyű megélni ezt a helyzetet. De miközben megpróbáltam szeretni, megértettem, hogy mindenki hibázhat, de mindig megvan a lehetőségünk az újrakezdésre.

TESTIMONIANZA DI BELÉN (Buenos Aires – Argentina – 1'20")

Al muretto

Davide:

Szeretni számunkra azt is jelenti, hogy adni, megosztani a feleslegünket azzal, akinek szüksége van rá, még a legnehezebb helyzetekben is. Erre a tapasztalatra tesznek szert a gyerekek az egységért Argentínában, mely, ahogy tudjátok is, nagyon súlyos gazdasági krízisen megy keresztül, utcai összecsapásokkal és erőszakkal. Belén, te aki Buenos Airesben élsz, mondanál nekünk valamit erről?

Belén:

Ebben a nehéz helyzetben az segít nekünk, hogy megosztjuk nehézségeinket a gyerekek az egységért más tagjaival, és sok felnőttel is, akik, mint mi, az egyesült világot akarják építeni. Ez mindig új erőt és reményt ad.

Nekem személyesen kellett sokféle nehézséggel szembenéznem, mert az apukám egészen mostanáig munkanélküli volt, és ezért sok választásunkat újra meg kellett gondolnunk.

A tanév elején például a szüleim azt mondták nekem és a nővéreimnek, hogy nincs pénzünk tankönyvekre. De nem csüggedtünk el. Az jutott eszünkbe, hogy talán sok más család is hasonló helyzetben él, és hogy vannak olyan könyveink, melyeket nem használunk, ezért közösbe tehetjük. Készítettünk akkor két listát: az egyikre a feleslegünket írtuk fel, a másikra pedig a szükségleteinket. Körbeadtuk ezeket az ismerőseinknek, mindenki adott és kapott, és a tankönyvek mindenkihez eljutottak. Ezt tettük más szükséges dolgokkal kapcsolatban is, és többen be akartak kapcsolódni. Így sokak szükségletét fedezni tudtuk.

INTERVISTA AI RAGAZZI PER L'UNITÀ
DI CECCHINA (C. Romani - Italia) E DI PAMELA (Tagaytay - Filippine) – 2'

Centro palco

Chiara:

Ha éljük a szeretet művészetét, új kapcsolatok születnek.

Gondoljátok el, milyen jó lenne, ha az iskoláinkban mindenki, diákok és a tanárok egyaránt, ezt az új életstílust élnék. De nem csak egyetlen iskolán belül, hanem a világ különböző részein lévő iskolák között is.

Aurelio:

Itt van mellettünk a Castelli Romaniban működő egyik iskola néhány tanulója, akik jó barátságba kerültek, iskolatársak lettek más Fülöp-szigeti gyerekekkel. Hogy történt?

Riccardo:

Az iskolában azt javasolták a tanáraink, hogy külföldi gyerekekkel levezzünk, és mi a Fülöp-szigetekkel kezdtük. Megismertük az életmódjukat, szokásaikat, kultúrájukat. Leginkább Pamelával lettünk jó barátok, aki mesélt nekünk az otthonáról, a családjáról, a lakónegyedéről. Pamela, annak ellenére, hogy a földgolyó másik részén lakik, az osztálytársunkká vált! Azt is megértettük, hogy számunkra sok olyan dolog magától értetődő volt, ami neki egyáltalán nem, mint például a lehetőség, hogy iskolába járjon.

Marta:

Így felajánlottuk neki, hogy kifizetjük a tanulmányait, úgy, hogy önadózunk: kisebb munkákat készítünk otthon, és ha valaki meg akar ajándékozni, akkor megkérjük, hogy inkább a pénzt adja oda, amit erre költene. Számunkra a legszebb ajándék a Pamelával megkötött barátság. Nagy örömet adott, hogy

boldognak látjuk őt, és ez arra ösztönzött minket, hogy együtt menjünk előre. Megtanultuk, hogy nagyobb öröm adni, mint kapni.

Aurelio:

Pamela is itt van ma a Szuperkongresszuson.

Szia Pamela, mit jelentett neked ez a tapasztalat?

Pamela:

Nagy örömet jelentett, hogy megismerhettem ezeket a gyerekeket, akik segítettek, hogy iskolába tudjak járni.

Ők nem csak a barátaim, hanem a testvéreim és nővéreim. Az, hogy most más Fülöp-szigeti gyerekekkel együtt Olaszországba jöhettek, olyan álmom volt, amiről soha nem gondoltam, hogy lehetséges.

Lancio progetto "Schoolmates" (1'45")

Davide:

Az iskolai élet területén sok más ehhez hasonló tapasztalatunk van már nekünk, gyerekeknek. De most egy új lépést szeretnénk megtenni előre.

Aurelio:

Ahhoz, hogy elősegítsük a világ különböző országaiban élő gyerekek közötti találkozást, arra gondoltunk, hogy honlapot nyitunk az Interneten, amin keresztül elküldhetik címüket azok az osztályok, akik szeretnék. Kapcsolatba kerülhetnek majd a föld másik részén lévő olyan osztályokkal, akik szintén az iskolák világméretű hálójához akarnak tartozni.

Serena:

Ha különböző országokban élő gyerekekkel 'ismerkedünk meg', az kölcsönösen gazdaggá tesz bennünket. Meglátjuk, hogy gátak és előítéletek omlanak majd le. És ez lenne az első része a projektünknek (ismerkedés)
De ahogy láttuk, sok olyan gyerek él a világon, akik nem tudnak iskolába járni, a jövőjüket építeni, akkor sem, ha vágnak rá.

Chiara:

Ha egyetlen családnak akarjuk érezni magunkat, ahol mindenben osztozunk, akkor az azt jelenti, hogy segítenünk kell egymásnak. Ezért projektünk második szakaszában egy olyan alap létrehozását tervezzük, mellyel támogatni tudjuk azoknak a gyerekeknek a tandíját, akiknek szükségük van rá.

Davide:

Kapcsolatba kerültünk már néhány iskolával: **Afrikában:** az Arcobaleno iskolával **Ugandában,** ahol sok gyerek az AIDS áldozata lett.

Chiara B.:

Ázsiában: a **pakisztáni** dalwali iskolával, azoknak a kisebb és nagyobb muzulmán gyerekeknek a segítéséért, akik korábban a fák alatt tanultak.

Serena:

Amerikában, Kolumbiában: Bogotá néhány iskolájával, az erőszak és a kábítószer-kereskedelem veszélyeztette negyedekben.

Aurelio:

Óceániában: Új-Kaledóniában a 'Maison Virgo', ahol azok a gyerekek, akik arra kényszerültek, hogy otthagyják az iskolát, folytathatják tanulmányaikat.

Davide:

Aztán még Bolíviában, Uruguayban, Ecuadorban, Brazíliában, Kongóban, Kenyában, Burundiban, Madagaszkárban, Thaiföldön, Indiában, Irakban, Romániában.

Chiara B.:

Mindegyikünk csatlakozhat a "Schoolmates" akcióhoz: és ezzel OSZTÁLYTÁRSÁKKÁ (PADTÁRSÁKKÁ) VÁLHATUNK A VILÁG EGYIK RÉSZÉRŐL A MÁSIKIG.

(segue RVM "Schoolmates")

RVM "Schoolmates" (1'30")

VOCI FUORI CAMPO	IMMAGINI
Rafi vagyok Svájcól (<i>tedesco</i>). Barátaim, Bernadette vagyok Brazíliából (<i>portoghese</i>). Kedves barátaim, Marie vagyok Franciaországból (<i>francese</i>). Delaram hívnak, egy iráni családból, és muzulmán vallású vagyok (<i>iraniano</i>). David vagyok és Kolumbiából írok nektek (<i>spagnolo</i>). Sziasztok, sziasztok, itt Lucia beszél Argentínából (<i>spagnolo</i>). Sziasztok, John vagyok New Yorkból (<i>inglese</i>).	<i>In dissolvenza</i> <i>Mani di ragazzi/e di varie nazioni che scrivono a mano, sul computer, imbucano e ricevono lettere, inviano e-mail ecc.</i>
	<i>Grafica</i> <i>Una danza di matite...</i> <i>Dettaglio di una punta colorata che percorre colorando una cartina da Roma a Mosca... Le altre matite si incrociano su altri percorsi...</i> <i>Dalla cartina – che mostra in dettaglio varie nazioni – si forma un mondo con questa rete tracciata dalle matite...</i>
Kedves Pamela, Rómából írunk neked, és ha nem is ismerünk személyesen, de tagja vagy az osztályunknak (<i>italiano</i>). Fülöp- szigeteki vagyok, és örülök, hogy a barátotok lehetek (<i>inglese</i>). Nagyon köszönjük nektek, és kérünk benneteket, hogy imádkozzatok	<i>PP di ragazzi e ragazze di varie nazioni (con costumi anche caratteristici)</i>

velünk együtt, hogy Kongóban befejeződjön a háború (<i>francese</i>). Kolumbiaiak vagyunk, és ahhoz, hogy egy jobb és egységesebb világot tudjunk építeni, tanulnunk is kell (<i>spagnolo</i>). Köztünk nincsenek többé se gazdagok, sem pedig szegények: egyetlen család vagyunk (<i>iraniano</i>). Felfedeztem, hogy milyen jó adni (<i>tedesco</i>). Mit csinálsz a pénzeddel, ha nincsenek barátaid? (<i>italiano</i>).	
Az osztálytársaimmal megismertük Davidot, Bolíviából. Gyakran írunk egymásnak, és a leveleiben mesél a családjáról, a barátairól, a falujáról. Fényképeket is küldött a ragyogó, de nagyon szegény földjéről. David és a barátai már néhány hónapja iskolába járhatnak a segítségünkkel.	<i>Immagini Bolivia – paesaggi – villaggio – ragazzi ecc.</i>
Szívesen segítenél? Te és az osztálytársaid részt vehettek ebben a tervben (projektben): a világon élő összes gyerekek joga van a tanuláshoz. Kevés kell ahhoz, hogy "iskolatársak"-ká váljunk a föld egyik részétől a másikig.	Grafica <i>Una matita compone un punto interrogativo... Le altre osservano e poi scrivono in varie lingue Sì!</i> <i>A questa grafica si incrocia una serie di PP, sguardi di vari ragazzi.</i> NUMERO VERDE SITO INTERNET <i>Un abbraccio fra le matite che diventa il logo del progetto con la scritta SCHOOLMATES.</i>

PRESENTAZIONE

Al muretto - in piedi

Rita:

A kölcsönös szeretet, amit élni akarunk, már testvérekké tesz minket. Ez történt Fontemben, a kameruni őserdő egyik településén.

Storia di Fontem (7')

Pa Michael chiama i ragazzi e racconta la storia senza musica. Sullo schermo immagini di Fontem come era allora e della visita di Chiara del '66.

Ragazzi: Fiúk fussatok gyorsan, Pa Michael mesélni fog nekünk!

Pa Michael: Jó napot gyerekek!

Ragazzi: Jó napot Pa! Mesélj még a történetünkről!

Pa Michael: Ott éltünk a sűrű őserdőben. Szegények voltunk, és sokféle betegségben szenvedtünk. Amikor olyan idős lehettem, mint ti, akkor szinte minden újszülött meghalt.

Bangwa törzsünk kihalófélben volt. Emlékszem Fon Defangra, a királyunkra. Mennyit szenvedett! Meg akarta vigasztalni az anyukákat, de hogyan?

A Fon, minden egyes alkalommal, amikor hírt kapott, hogy egy kisgyerek meghalt, húzott egy vonalat krétával. Sokan voltak, hogy lehetett volna mindenhová vigasztaló szavakat vinni? Kétségbeesésünkben elhatároztuk, hogy Istentől kérünk segítséget.

De a helyzet egy év múltán sem változott. Akkor még kitartóbban imádkoztunk egy évig, aztán még egy másikig, végül elhatároztuk, hogy adományt gyűjtünk, és elmegyünk a katolikus püspökhöz, aki indulófélben volt a püspököknek a pápával való nagy találkozására, Rómába. Rómában megismerkedett Chiarával, és miközben elmesélte a helyzetet, megkérdezte tőle: "Nem tudnál orvosokat küldeni, akik segítenének ezeken az embereken?" És Chiara ideküldte őket.

"Isten embereinek" neveztük őket, mert a törzs lakói kezdtek felgyógyulni. Aztán egy idő után Chiara is eljött, hogy személyesen meglátogasson minket.

Entra Chiara (gen 3 bianca) accolta dal Fon e dalla Mafua, mentre i tamburi annunciano la danza. I gen 3 e le gen 3 procedono secondo 8 coppie. In mezzo al cerchio si trovano gli strumenti a percussione per i 5 che suonano.

Danza di festa del Fon con Chiara (2').

Sulla fine della musica una voce fuori campo dice:

Voce fuori campo:

Az erdő széles tisztásán, a tánc közben, Chiara úgy látta, mintha a nap mindenkit beragyogna. És abban a napban, mely szinte egy isteni jelnek tűnt, ott, a trópusi őserdő közepén egy város születését sejtette meg, ahová sokan odasereglenek, Afrika minden országából, hogy lássák, mit jelent a szeretet, mit jelent az emberek között megvalósult testvériség.

La festa da piccola si fa grande. Alla fine della prima danza, i danzatori si mettono dietro. A simboleggiare l'Ideale che si diffonde in tutta l'Africa, entrano i gen 3 e le gen 3 di ogni nazione presente, con i loro costumi, che si presentano e fanno alcuni passi tipici mentre vengono chiamati sul palco. Si vede la varietà dei popoli. Poi tutti insieme in fila con il Fon e Chiara, salutano il pubblico (2'). Il gruppo rimane seduto a terra sul palco. Un gen 3 racconta la sua esperienza. Sullo schermo immagini dell'ultima visita di Chiara (30").

Segue esperienza di ... (Fontem m.)

JOHN PAUL TAPASZTALATA (Fontem)**con supporto video – immagini di Chiara a Fontem e della vita a Fontem****In mezzo ai gen 3 africani**

Amikor 2000-ben Chiara újból ellátogatott Fontembe, egy szövetséget kötöttünk: először a két Fon egymással, aztán pedig mi is mindannyian, elköteleztük magunkat, hogy a szeretet a városunk törvényeként éljük meg.

Ez minden nap segít átlendülni a kis akadályokon, melyekkel találkozom, és igazi edzés ahhoz, amikor majd nehéz pillanatokkal találom magam szemben.

A kishúgomat, Itát, nem olya régen, sürgősen be kellett vinni a fontemi kórházba. A testvéreimmel elkezdtünk imádkozni a gyógyulásáért, de ahogy teltek a napok, súlyosbodott az állapota. Szenvedtem emiatt, és láttam a rokonaim fájdalmas arcát, de megértettem, hogy nem állhatok meg. "Íme elérkezett a pillanat – mondtam magamban – hogy növeljem a szeretetet az életemben".

Biztos voltam, hogy Jézus ott van mellettem, és Ita mellett a Szeretetével, és így próbáltam bátorságot és reményt adni mindenkinek.

A húgom néhány nap múlva elköltözött az Égbe. Nagyon mély fájdalmat éreztem, de abban a pillanatban is tovább szerettem a szüleimet, és a testvéreimet, valamikor csupán azzal, hogy csendben ott voltam mellettük. Megdöbrentett, amikor láttam, hogy a temetési mise alatt a mindannyiunk között megvalósuló szeretet megváltoztatta a légkört, és mindenkit derűssé tett.

Biztos vagyok benne, hogy Ita odafönről segít, hogy az életemet egyre inkább egy szeretetjátékká formáljam.

TESTIMONIANZA DELLA G. BRETAGNA M. (3')
con supporto video

Rita:

Sok gyerek van itt jelen a különböző felekezetű keresztények közül. Különösképpen egy anglikán csoporttal szeretnénk megismerni, akik Nagy-Britanniából érkeztek. Ti nem olyan régen Brazíliába utaztatok, igaz?

Kit:

Igen, 1993-tól támogatjuk a "Gyerekek az egységért" Recifiben élő tagjait, akik az utcára került gyerekeknek segítenek. Pénzt gyűjtünk nekik úgy, hogy bicikliversenyt szervezünk a rokonaink és barátaink támogatásával.

Miles:

Tavaly elhatároztuk, hogy meglátogatjuk őket. Keményen meg kellett dolgoznunk az útiköltségért. Autót mostunk, meszeltünk, gyomláltunk. Sokan nagylelkűen segítettek nekünk.

Különleges pillanatot éltünk át, amikor a gyerekek az egységért Recifiben élő tagjaival találkoztunk. Beszélgetés közben egy kicsit megismertük a mindennapi életüket. Fociztunk is velük, és egyik este nagyszerű brazil táncokat tanítottak! Mindez jó alkalmat jelentett arra, hogy jobban megismerjük egymást.

Danilo (Recife):

Danilo vagyok Recife-ből. Az angol barátaink ezáltal megismerték városunkat, ahol már egy ideje összebarátkoztunk néhány nagyon szegény gyerekkel, akik az utcákon élnek, otthon és család nélkül. Zeneiskolát indítottunk el számukra. Most már néhányan zenélnek is közülük, és egy kis együttest állítottak fel. Mivel jobban megismertük őket, láthatjuk, mire van szükségük. Hozzájárulunk így az orvosi ellátásuk és tandíjuk kifizetéséhez. Rajtunk keresztül sokan visszanyerik a derűt.

John:

Ellátogattunk Santa Teresinha, az egyik olyan negyedbe, ahol ezek az utcagyerekek élnek. Az ő segítségükre megy a pénzünk, amit az éves bicikliversennyel gyűjtünk. Először az általános iskolát, és az óvodát látogattuk meg. Eronildo, aki korábban az utcán élt, meghívott a lakásába, ami hihetetlenül kicsi. Most azért dolgozik, hogy javítani tudjon más utcagyerekek helyzetén.

Ahogy hazatértem Londonba, egy úr azt mondta nekem: "Nem lett volna jobb odaadni az utazás árát a szegényeknek?" Én pedig azt válaszoltam, hogy nekem egy egyszerű szolidaritási akciónál fontosabb volt, hogy igazi testvérekhez méltó kapcsolatot sikerült velük teremteni. Valóban, sokkal többet kaptunk, mint amit adtunk.

Rájöttem, hogy többet tanultam egy hét alatt Brazíliában, mint egy év alatt az iskolában.

INTERVISTA AI RAGAZZI DI ALTRE RELIGIONI

Al muretto

Davide:

Sok olyan barátunk is van itt ma velünk, akik más vallásokhoz tartoznak, és most őket szeretnénk bemutatni. Érkeztek néhányan Japánból, a „Rissho Kosei Kai” buddhista mozgalomból.

Konichi wa! Üdvözlünk titeket! Tudjuk, hogy ti is elköteleztétek magatokat a béke építésében. Hogyan?

Una ragazza della Rissho Kosei Kai:

Sok aktivitáson keresztül: az egyiket úgy hívják, hogy: „álmotarsoly”. Ezekbe a kis csomagokba írószereket, vagy játékokat rakunk, és azoknak a gyerekeknek küldjük, akik elveszítették a családjukat, vagy megrázkódtatás érte őket a háború miatt.

Az idén heten látogattak el közülünk a szüleikkel együtt Szerbiába, hogy átadják a horvátországi, boszniai, hercegovinai, és koszovói menekülteknek ezeket az „álmotarsolyokat”, az együttérzésünkkel, bátorításunkkal együtt.

Serena:

(nome) is buddhista és egy thaiföldi mozgalomhoz tartozik, amit "Duang Prateep Foundation"-nak hívnak. Ti hogyan törekedtek a békére?

Issara della Prateep Foundation:

Issara vagyok, ami azt jelenti, szabadság. Klong Toey-ből jövök, Bangkok egyik negyedéből, ahol nagyon sok szegény él. Nagyrészünknek nincs joga arra, hogy ott lakjon, ahol jelenleg él, ezért mindig félelem van bennünk, hogy elküldenek onnan. Nagyon sokan élnek ebben a helyzetben Thaiföldön. Több mint egymillió lakosa van csak Bangkoknak.

Három másik társammal vagyok itt, hogy képviseljem a Duang Prateep Foundation-t, azt a szervezetet, melyet körülbelül huszonöt évvel ezelőtt indított el egy olyan személy, aki saját maga is nyomornegyedben lakott: Prateep Ungsongtham Hata asszony, aki rengeteget dolgozott az emberek

megsegítéséért, és ezért megválasztották szenátornak. Élete nagyon szép példa előttünk, gyerekek előtt.

Ez az alapítvány segítséget nyújt a nyomornegyedekben élő embereknek az orvosi ellátás, a nevelés, a szociális ellátás, a gazdasági élet és fejlődés terén. Tanulmányi ösztöndíjakat nyújt át, mozgó bábszínházat szervez, ételt oszt, és odaadóan dolgozik az AIDS elleni küzdelemben. A nyomornegyedekben élő emberek számára ez valóban nagyon fontos központot jelent.

Davide:

Most pedig szeretnénk megismerni Niranjanat, aki a barátaival Indiából érkezett. Hindu vallású, és a Ghandi elveit követő "Shanti Ashram" mozgalomhoz tartozik. Mit is jelent ez tulajdonképpen?

Niranjana:

A Shanti szó azt jelenti, hogy béke. Ashram pedig egy olyan helyet jelöl, ahol az emberek találkoznak, hogy együtt legyenek. Az 'Ashram' tevékenységét Mahatma Ghandi gondolata inspirálja, aki ezt mondta: "Ha ezen a világon el szeretnénk érkezni a békére, és egy igazi háborút akarunk folytatni a háború ellen, akkor a gyerekekkel kell elkezdenünk. Az aranyszabály azt jelenti, hogy a világ barátai vagyunk, és az emberiség egész családját egynek tekintjük".

Mintegy száz hátrányos helyzetű gyerekekkel dolgozunk az India déli részén fekvő településeken. Segítjük ezeket a testvéreinket és nővéreinket, akik az ottani falvakban élnek, és gondoskodunk élelmezésükről, egészségükről, tanulásukról, de mindenekelőtt a legfontosabb dolgot nyújtunk nekik, a szeretetet. Megpróbáljuk hozzájárulásunkat adni a társadalomhoz és a természethez is. A Zöld Brigád elnevezésű kezdeményezésen keresztül a Shanti Ashramhoz tartozó gyerekek több ezer fát ültetnek és gondoznak. Amikor áthaladunk ezeken a falvakon, és látjuk ezeket a szép fákat, nagy öröm tölt el bennünket.

Büszkén mondjuk, hogy kezdeményezésünket az ENSZ környezetvédelmi programja sikeres modellként ismerte el.

Az alapítónk, Aram Anna és Patti azt mondják, hogy meg kell próbálnunk mindig a megoldás oldalára állni, és nem pedig a problémáéra. Minden nap ezt próbáljuk tenni, és titeket is meghívunk erre.

Serena:

Szinte minden vallás szent könyvében létezik az ún. "Aranyszabály". Ez úgy szól, hogy: "Tedd azt másokkal, amit szeretnél, hogy veled tegyenek". Gyakorlatilag a szeretetre hív bennünket. Bár különféle vallásokhoz tartozunk, de mégis így próbáltunk élni.

David például zsidó vallású és Daniel társa, aki viszont keresztény. Hogy kezdődött a barátságotok?

David:

Az iskolában hallottam, ahogy Daniel minden nap a békéről, barátságról és testvériségről beszélt más gyerekekkel. Én pedig hallgattam őket. Tetszett az életfelfogásuk. Egyik nap elhatároztam: én is olyan akarok lenni, mint ők, és én is ezt a jó irányvonalat akarom követni.

Nagyon szép ez, hogy a zsidó gyerekek is tagjai lehetnek a Gyerekek az egységért mozgalomnak, és élhetnek azért, hogy a béke megvalósuljon a saját országukban. Gondolok itt mindenekelőtt a közel-keleti nehéz helyzetre, ahol ami részünk – most jobban mint valaha – nélkülözhetetlen.

Serena:

És te, Daniel?

Daniel:

Azt mondanám el, hogy David valóban nagy barátom. Tizenharmadik születésnapjára, ami minden zsidó fiú számára nagyon fontos életkor, egy ünnepélyt tartottak a Zsinagógában. Én és mások a gyerekek az egységért mozgalomból bevontuk az egész osztályt, hogy ők is vegyenek részt és éreztessük Daviddal a teljes szeretetünket. Mindenki számára lehetőség volt ez a vele való kapcsolat elmélyítésére. Az ünnepség alatt a zsidó nyelvet ugyan nem értettem, de testvéremnek éreztem őt.

Az öröm és egység szép légköre jött létre, ami mindenkire hatással volt.

Davide:

Az egyesült világ építése a különféle, ellentétben álló vallásokhoz tartozó emberek között olykor nem könnyű. Ez történik Libanonban a keresztények és muzulmánok körében. De a Gyerekek az egységért tagjai nem hagyták magukat megállítani.

TESTO DEL VIDEO DEL LIBANO (2')

Speaker:

Libanon: egy közel-keleti ország, kultúrák és vallások találkozási pontja, kelet és nyugat hídja.

1975-ben borzalmas háború robban ki. A tömegmészárlás, teljes falvak kiürítése, a bosszú tizenöt éven keresztül mély törést okozott a keresztények és muzulmánok között.

Ma, bár a bombák zaját nem lehet többé hallani, de a szívekben a különbözőség és a közömbösség magas falai maradtak meg.

Még elszigetelten élünk, és nagyon sok a tennivalónk, hogy a békét minden szívben újraépítsük, és higgyünk abban, hogy lehet a másik emberre testvérként tekinteni.

Myriam:

Úgy növekedtem, hogy egyetlen álmot akartam elérni: a békét.

Az a vasárnap, amit havonta egyszer az ország déli részén töltök olyan gyerekekkel, akiknek a közössége és vallása különbözik az enyémtől, választ jelent az álomra és annak megvalósulására.

Az elején, amikor odamentünk, nagyon nehéz volt az első találkozás, de a helyzet lassan-lassan megfordult, és most már mindannyian türelmetlenül várjuk a pillanatot, hogy ismét találkozassunk.

Ali (musulmano):

Ali vagyok és muzulmán vallású. 11 éves koromtól vagyok ebben a központban. Előtte egyedül és elhagyatottnak éreztem magam. Amikor a Gyerekek az egységért tagjai eljöttek, megismertedtünk, és megtanítottak, hogy a szeretetben a szeretet a fontos, és hogy a szeretet túllép a különböző vallásokon, és társadalmi helyzeteken. Felfedeztették velem, hogy Isten jelen van, és gondunkat viseli a kis dolgokban is.

**Da Tokyo a New York:
testimonianza dei ragazzi per l'unità e della Myochikai
CON SUPPORTO IMMAGINI VIDEO**

Centro palco

Chiara:

2000 júliusában egy buddhista mozgalom, a Myochikai, meghívott minket Japánba, hogy vegyünk részt az első alkalommal megrendezett „Gyerekek konferenciája a jövőért” rendezvényre. 213 gyerek volt jelen 40 országból, és négy különböző vallásból. Felejthetetlen tapasztalat volt. A békéről és az egységről beszéltünk az új évezred tekintetében.

... hogyan éltétek meg azt a pillanatot?

Un ragazzo della Myochikai:

Nagyon jó volt, hogy ilyen sok országból érkező gyereket ismerhettünk meg. Az, hogy ott éltünk egymás mellett, lehetővé tette, hogy olyan kultúrákkal is kapcsolatban lépjünk, melyek sokban különböznek a miénktől. A munka és a párbeszéd intenzív napjait éltük a világ egysége, a környezetvédelem, a sport s az iskola témában. Záródokumentumként egy békeüzenetet írtunk együtt az államok vezetőinek, a civil és vallásos élet felelős személyiségeinek, melyet egyhangúlag elfogadtunk és mindannyian aláírtunk.

Aurelio:

Ez a Tokióból kiinduló üzenet bejárta az egész világot. Amikor hazamentünk az országainkba, elterjesztettük az iskolákban. Nagyon sok gyerek csatlakozott ehhez, és 500 személyiség is aláírta a politika, a vallási élet, és a média világából. A Gyerekek az egységért küldöttsége néhány nappal ezelőtt bemutatta az üzenetet és az aláírásokat az ENSZ székházában, New Yorkban, az állami vezetők csúcstalálkozóján, melyet a gyerekek érdekében szerveztek. Ale és Christian személyesen voltak jelen ezen az eseményen. Mondjatok nekünk valamit.

Ale (Bolivia):

Indulás előtt nagyon szomorú voltam. Bolíviában a kormány és a szegényebb osztályok folytonos harcának voltam tanúja, mely sok erőszakkal és a párbeszéd hiányával járt mindkét oldalról.

Úgy láttam, hogy még a béke világának megteremtéséért tett mindenféle erőfeszítésünk is haszontalan. És azt kérdeztem magamtól: a fegyveres harcon kívül létezik más megoldás is?

Épp azokban a napokban tudtam meg, hogy engem is megválasztottak abba a küldöttségbe, mely részt vesz az ENSZ-ben a gyerekekért megrendezett rendkívüli szekcióülésén, a Gyerekek az egységért képviselőjeként. Isten irántam való szeretetének megtapasztalása volt ez, mintha azt mondta volna: "Ne félj! Én veletek vagyok a világ megváltoztatásában".

Nagy békével indultam útnak, és azzal a bizonyossággal, hogy a magunk között megélt szeretet sok más embert is megfertőzhet, és begyógyíthatja népem sebeit is.

Cristian (Brasile):

Én is benne voltam a Gyerekek az egységért küldöttségében, mely részt vett az ENSZ által szervezett fórumon, és találkozon, a gyerekek érdekében összehívott rendkívüli szekcióülés alkalmából, az üvegteremben, New Yorkban. Azokban a napokban az egyik fórumon átadtuk az UNICEF egyik képviselőjének azokat az aláírásokat, melyeket az egyesült világ építését elősegítő tervünk érdekében gyűjtöttünk össze. Nagyon sok vallási vezetővel, és a civil és politikai élet több személyiségével ismerkedtünk meg. Nagy érdeklődéssel hallgattak minket, és azt mondták, hogy egyetértenek a javaslatainkkal. Közben megvalósulni látták közöttünk azt a világot, ahol a béke és egység uralkodik, mely az ő álmuk is, arról biztosítottak minket, hogy mindent megtesznek, hogy velünk dolgozzanak a világon élő gyerekek jobb jövőjének megvalósulásáért.

Chiara:

Ahhoz, hogy ezt a tapasztalatot folytatni tudjuk, már programon van egy másik fontos időpont is. A Szuperkongresszusunk után, május 27-én és 28-án ugyanis a nemzetközi városkánkban, Loppianoban találkozunk a Fórumunkon. 250-en leszünk jelen, a különféle vallások képviselőiben, és ezen a két napon lehetőségünk lesz arra, hogy új lépést tegyünk előre a párbeszéd és az egység útján.

Testimonianza di Federico: sindaco "junior" (16 A. – SICILIA – 1'45")

Al muretto

Rita:

Ma itt van velünk Federico, aki már a politika világában megtette az első lépéseit. Elmondanád nekünk, hogyan sikerült?

Federico:

Trecastagni, ahol lakom, az első olyan szicíliai önkormányzat, ami Junior Önkormányzati Tanáccsal is rendelkezik, mely a felnőttek mellett alakult, s a diákok által megválasztott 13-tól 15 éves gyerekekből tevődik össze.

Városom polgármestere azért akarta ezt a kezdeményezést megvalósítani, mert hasznosnak és építőnek tartja a gyerekek hozzájárulását. A Junior Tanács ugyanis részt vesz a városi közigazgatás munkájában, és az a feladata, hogy javaslatokat tegyen, és tanácsokat adjon a felnőtteknek azokra a politikai szintű határozatokra vonatkozóan, melyek az iskola, a sport és a környezet terén leginkább ránk vonatkoznak.

A gyerekek az egységért néhány tagjával jelöltettük magunkat, és anélkül, hogy választási kampányt indítottunk volna, hármunkat megválasztottak: engem polgármesternek, Davidet alpolgármesternek, és Ericet pedig tanácsosnak.

A Junior Tanácsban az a legszebb, hogy nincs pártokra szakadás. Havonta egyszer találkozunk, és javaslatainkat a felnőttek Tanácsa elé terjesztjük. Mandátumunk idején, mely egy évre szólt, különféle terveket fogadtattunk el, melyek aztán kivitelezésre kerültek: egy fiatalokból álló tanácsadó testület létrehozása, mely a város társulatait gyűjti egybe, néhány zöldterület felújítása, és egy, a gyerekek rendelkezésére álló, több célra felhasználható központ felépítése.

Ez a tapasztalat nagyon gazdaggá tett: azon túl, hogy megnyitott a sok más gyerekkel való szembesülésre, megértette velem a politika igazi értelmét, ami nem más, mint szolgálat: az egész városra irányuló konkrét szeretet. Gondolom, hogy ez jelenti a titkot bárki számára, aki jó polgármester akar lenni.

Testimonianza dalla Colombia (F. – 1'45")

Al muretto

Tommaso:

Az egységet építeni, ott ahol élünk, azt is jelenti, hogy a gondolkodásmód megváltoztatása érdekében és azért, hogy egy új kultúrát hordozzunk, bátran kell az árral szembe haladni.

Kolumbiában akcióba kezdtetek, igaz?

Gen 3:

Igen, mert rájöttünk, hogy gyakran nem a természetben jelenlévő harmóniát és szépséget találjuk a városainkban. Ennek elhomályosításához még egyes reklámlakátok is hozzájárulnak, melyek a bemutatott képeik miatt sértenek minket. Tökéletes, de valótlan nők, mindenekelőtt méltóság nélkül, akik csak a testi szépségük miatt érnek valamit, és csupán csak a pénzhez jutás tárgyai.

Olyan bombázás ez, mely visszataszító számunkra, és arra ösztönzött minket, hogy levelet írjunk a köztársasági elnök feleségének, aki érzékeny a keresztény és emberi értékekre. Meglepetésünkre meghívott magához minket, hogy többet megtudjon ezzel kapcsolatban.

Nagy tisztelettel és csodálattal fogadott és hallgatott minket. Meglepte őt a meggyőződésünk, az ideáljaink, és az az erő, mellyel ezeket előre visszük.

A falakat és a plakátokat borító csúnya reklámokkal kapcsolatban azt mondta, hogy minden szavunkkal teljes mértékben egyetért. S a végén azt mondta, hogy "Nekünk együtt kell dolgoznunk!".

Beszélt a terveiről, és azt mondta, hogy nagyon örülne, ha együttműködnénk vele oly módon, hogy az időnk egy kis részét annak a 26 képzési központnak szentelnénk, melyeknek ő adott életet. Azt mondta: «Az ott vendégül látott gyerekeknek szüksége van az ötleteitekre». Így kezdtünk el együtt dolgozni. Egy üzenetet is írtunk a törvényszékhez, aláírásokat gyűjtöttünk a javaslataink érdekében, melyekhez sok más gyerek is csatlakozott.

Testimonianza di Paola Pellegrini (FIRENZE – 1'30")

Al muretto

Rita:

Paola, te már néhány éve elkötelezetten dolgozol a zene világában. A rock-on keresztül is lehetséges építeni az egyesült világot?

Paola:

Nem könnyű, de nekem sikerült.

Mindig is szerettem a kemény rock-ot, mert azt fejezi ki, hogy nem akarunk azonosulni a tömeggel. Változtatni akartam a világon, és úgy tűnt, hogy ez hatásos eszköz lehet erre.

Különböző együttesekben zenéltem: énekek, koncertek, sikerek. A nagy színpadi telítettség mögött azonban egy másik világot fedeztem fel: azért zenéltünk, hogy bemutassuk technikai tudásunkat a közönségnek, akiket jobban érdekelt az alkohol és a kábítószer, mint a zenénk.

Fokozódott bennem az elégedetlenség és a magány. Nem voltam boldog. Ha hű akartam maradni ahhoz a választásomhoz, hogy a szeretet művészetét éljem, és az egyesült világot építsem, akkor ott kellett hagynom az együttest. Megtettem, de nem értettek meg, ezért nehéz volt következetesnek maradni.

De soha nem ingott meg a hitem abban, hogy egy másféle rock is lehetséges.

Aztán részt vettem egy ilyen rendezvényen, mint ez is. Látva a gyerekek ezreit, akik meg voltak győződve arról, hogy csak a szeretet változtathatja meg a világot, megértettem, hogy az 'előretörés' nem az eltúlozást jelenti, vagy az erőltetett örömök keresését, hanem hogy szembenézünk az élettel, és valami nagy dologra fordítjuk az energiánkat. Az új együttesemmel, melynek a neve "Oltre", végre megszületett egy hard-rock az "árral szemben". A tapasztalatomat jól kifejezi az első lemezünk latin címe: "Per aspera ad astra", ami azt jelenti: csak akkor jutunk el a csillagokig, ha szembenézünk a viszontagságokkal.

CHIARA BEMUTATÁSA

Serena:

Rendkívüli számunkra ez a pillanat: most az a személy érkezik ide, akinek köszönhetjük, hogy ma itt vagyunk. Ő, aki nem csak, hogy életet adott a Fokoláre mozgalomnak, melyhez mi, a Gyerekek az egységért, tartozunk, hanem aki ezekben az években mindig közel volt hozzánk.

Davide:

Tőle származnak azok a szavak, melyek választ adtak minden kérdésünkre, és most, ezalkalommal egyáltalán nem hiányozhat közülünk: Chiara.
Szeretnénk őt egy énekkel várni.

CHIARA ÜDVÖZLÉSE

Aurelio:

Szervusz Chiara!

Köszönjük, hogy itt vagy velünk.

Nem mindennap történik meg, hogy ilyen sokan vagyunk itt együtt veled!

Chiara B:

Ma újra átéltük a történetedet, mely azt az új utat nyitotta meg, melyen évek óta együtt haladunk.

Most azt kérjük, hogy adj nekünk át valami újat ahhoz, hogy előre tudjuk vinni tervünket (projektünket), az egyesült világot.

BESZÉLGETÉS CHIARÁVAL (1^a PARTE – 20')

- 1) Chiara, mi hisszük, hogy Isten a Szeretetet, és megpróbálunk így élni. De ha Isten Szeretetet, akkor miért hal meg olyan sok ártatlan ember a háborúkban, a merényletek során és a természeti katasztrófák alkalmával?

(Gerardo, 12 éves – Bolívia)

- 2) Az iskolában valamikor nehéz szeretni a barátnőimet, mert amikor bizalmasan el akarnak mondani valamit, akkor csak a fiúkról, a divatról, a számítógépről beszélnek, és tudni akarják, hogy mit gondolok ezekkel kapcsolatban. Sajnálattal látom, hogy nem érdekli őket más. Hogyan magyarázhatnám el nekik, hogy miért éri meg élni?

(Caroline – Libanon)

- 3) Gyakran megtörténik, hogy odanyújtom a másik arcomat is, hogy megbocsátok egy társamnak. De azt is meg szeretném értetni vele, hogy nem helyesen viselkedik. Mit mondanál nekem, Chiara ezzel kapcsolatban?

(Estanislau – Angola)

- 4) Már hosszú évek óta mindig háborús helyzetben élünk. Bátorságot ad az a tudat, hogy te épp akkor fedezted fel, hogy Isten a Szeretetet, amikor olyan helyzetben voltál, mint mi.

- a) Elmondanád nekünk, mit jelentett neked ez a felfedezés?
b) És hogyan adhatnánk hírül mindenkinek, hogy Isten a Szeretetet?

(Chanelle – Burundi f.)

- 5) a) Chiara, mesélnél nekünk a hivatásodról?
b) és ha valamelyikünkkel megtörténne, hogy ezt a meghívást érzi, akkor hogyan kell válaszolnia?

(Gabriela, 13 éves – Recife)

- 6) Chiara, azt mondtad, hogy a fájdalom vezet el minket az igazi boldogsághoz.
Elmagyaráznád, hogy miért van ez így?

(Michael – Heidelberg)

ÉNEK: „Stelle e lacrime”

BESZÉLGETÉS CHIARÁVAL (2. RÉSZ – 15')

- 7) A halál szörnyen elrettent! Az a tudat pedig, hogy nem ébrednek fel többé, nem növekedhetnek, nem szerezhetnek többé ismereteket, mégjobban elijeszt. Chiara, hogy kell reagálnom a félelmemmel szemben? Köszönöm.

(Luca Eufemia – Trento)

- 8) Gyerekek lévén megtörténik, hogy sok álmunk van a jövőt illetően, melyeket meg akarunk valósítani. De hogyan tudhatjuk meg, hogy benne szerepelnek-e Isten rólunk alkotott tervében?

(Raffi – New York)

- 9) Az elmúlt években figyelemmel követtünk téged, amikor Ázsiába, az Egyesült Államokba, és Indiába utaztál, és láttuk, hogyan teremtetted meg minden néppel a testvériség mély kötelékét.

Elmondanád nekünk a titkot, hogy mi, különböző vallású gyerekek is folytathassuk ezt a párbeszédet, és válaszolhassunk a minden ember szívében ott élő egység utáni vágyra?

(Ika Mendrofa – Sumatra-Indonézia)

- 10) a) Chiara, te tudod, hogy milyen a Mennysország?

b) Biztos vagy benne, hogy létezik?

c) És mit tehetünk, hogy odajussunk?

(Madonna Binou – Athén)

ZÁRÓ MEGBÍZÁS (KÜLDETÉS)

Chiara, az Istennek kimondott igeneddel egy 'új nép' követ téged. Úgy véljük, hogy ez már válasz Jézus végrendeletére: 'Legyenek mindnyájan egy'. Hogy látod, mi, gyerekek, hogyan adhatjuk hozzájárulásunkat ennek a nagy örökségnek a továbbviteléhez, és hogy az egész emberiségről megvalósuljon Isten terve?

(Chrisian Sebok – Centro gen3)

MESSAGGIO FINALE: "LASCIA LA TUA IMPRONTA" (3')

(mentre si leggono i punti, sullo schermo si proiettano i titoli con uno sfondo musicale)

Centro palco – 6 presentatori

Davide:

Ma megtapasztaltuk, hogy a béke világa, amire vágyunk, hogy az egyesült világ általunk születik meg és növekszik minden nap. Ennek titka a szeretet élése, az arany szabály, mely a világ minden vallását összeköti, és beleíródott minden ember szívébe.

De a szeretet egy olyan művészet, melynek megvannak a maga sajátosságai. Azt kéri, hogy mindenkit szeressünk, elsőként szeressünk, konkrétan, tettekkel szeressünk, úgy szeressünk, hogy azonosulunk a másikkal, és szeressük az ellenséget is.

Serena:

Sok konkrét javaslat érkezett hozzánk a világ különböző részeiről annak kapcsán, hogy mi, gyerekek, hogyan tudnánk gyakorlattá váltani a szeretet művészetét életünk minden területén. Egy üzenetben gyűjtöttük ezeket össze, ki is nyomtattuk a kis könyvekben, melyeket kézhez kaptatok, és haza is vihetitek.

Ha a világon élő összes gyerek így él, akkor hamarosan meg fogjuk látni az egyetemes testvériség megvalósulását, és hogy az emberiség az egyesült népek családjává lesz.

Aurelio:

Igen az adás kultúrájára, a fogyasztói társadalom, és az országok közötti óriási különbözőség ellenszerére.

Rita:

a másik: a föld felfedezése. Vessük bele magunkat mások gazdagságának megismerésébe azzal, hogy azokat a pontokat keressük, melyek egyesítenek.

Tommaso:

A gyűléstre megbocsátással válaszoljunk, mindenhová reménységet vigyünk. Találkozunk mindennap a békéért tartott time-outban.

Chiara B.:

Higgyünk mindig az életben, az élet különböző szakaszaiban.

Tanuljunk meg tiszteletben tartani testünket, és másokét is.

A sport legyen alkalom arra, hogy igazi barátságok szülessenek.

Davide:

A földet ajándékba kaptuk: adjuk tovább még szebben a jövő nemzedékeinek, úgy, hogy a harmónia nyomait hagyjuk mindenütt.

Serena:

Az iskolákat a növekedés és a testvéri együttélés helyszínévé tegyük.

Teremtsünk meg egy hálót az iskolák között a "schoolmates" akcióval, hogy a világ gyerekei találkozhassanak egymással.

Tommaso:

Használjuk a tömegkommunikációs eszközöket a pozitív dolgok elterjesztése érdekében, és tegyük az egyesült világ építésének eszközévé.

Rita:

Az üzenetben sok ötlet és javaslat található, de most rajtunk a sor, hogy étellel töltsük meg, hogy gyakorlattá váltsuk az általunk kitalált ezerféle aktivitáson keresztül. Ha ti is, akik otthon, vagy a közvetítés színhelyein követték minket, benne vagytok ennek az üzenetnek az élésében, kifejezhetitek "Igen"-eteket, ha felkeresitek honlapunkat: www.lascialatuaimpronta.it Ezen keresztül mindig kapcsolatban maradhatunk.

Aurelio:

Délutánunk lassan a végére jár, de Szuperkongresszusunk természetesen nem fejeződik be itt. Holnap egy másik állomás vár minket: találkozunk mindannyian a Colosseumban.

Chiara:

Ma felfedeztük, hogy az egyesült világ közöttünk már valóság.

Holnap mindenkinek elmondhatjuk azzal, hogy láthatóvá tesszük ezt az egységet Róma utcáin. Hogyan? Élve magunk között a kölcsönös szeretetet, hogy a lehető leghamarabb legyenek mindnyájan egy.